

Daniels Bog – Nummer sytten

Profetiske forbindelser: Nebukadnezars gyldne billedstøtte og søndagsloven

Jeff Pippenger

2023-12-12

Søster White identificerer ofte guldbilledstøtten på Duras slette som søndagsloven.

„En afgudssabbat er blevet opstillet, således som det gyldne billede blev opstillet på Duras slette. Og ligesom Nebukadnezar, Babylons konge, udstedte et dekret om, at alle, som ikke ville bøje sig ned og tilbede dette billede, skulle dræbes, således vil der blive kundgjort en forordning om, at alle, som ikke vil ære søndagsinstitutionen, skal straffes med fængsel og død. Således bliver Herrens sabbat trådt under føde. Men Herren har erklæret: ‘Ve dem, som giver uretfærdige love og nedskriver den elendighed, de har foreskrevet’ [Esajas 10:1]. [Zefanias 1:14–18; 2:1–3, citeret.]” Manuscript Releases, bind 14, 91.

I dette særlige afsnit henviser søster White til Zefanias’ bog, og dermed følger hun til den profetiske forbindelse mellem Daniels bog kapitel to og kapitel tre. Zefanias fastslår, at Guds folk skal samle sig, før dekretet udgår. Han fremhæver også et basunbudskab, som er et symbol på et advarselsbudskab, der er rettet mod byerne (staterne) og tårnene (kirkerne). Han påviser en samling, som er elementet af de “syv tider”, der finder sted, når bønner i Tredje Mosebog seksogtyve frembæres. Han omtaler en “nation, som ikke er ønsket”, alt imens han understreger ankomsten af Guds fuldbyrdende dom, der begynder ved søndagsloven og tiltager helt frem til Kristi andet komme.

Det, der går forud for søndagslovens dekret, er dannelsen af dyrets billede. Dannelsen af dyrets billede er den synlige prøve, som konfronterer dem af Guds folk, der tidligere har bestået kostenprøven. Før dekretet, som er den tredje (lakmusprøven), kaldes Guds folk, som Zefanias betegner som en „nation, der ikke er ønsket“, til at samle sig. Ezekiels første profeti er samlingsbudskabet, men det fuldbyrdes kun for dem, der erkender deres adspredte tilstand og beder bønner fra Tredje Mosebog seksogtyve, således som Daniel gjorde det i kapitel ni.

Herrens store dag er nær, den er nær og kommer hastigt, ja, lyden af Herrens dag; den vældige mand skal da råbe bittert. Den dag er en vredens dag, en dag med trængsel og angst, en dag med ødelæggelse og forödelse, en dag med mørke og dunkelhed, en dag med skyer og tykt mørke, en dag med hornstød og krigsråb imod de befæstede byer og imod de høje tårne. Og jeg vil bringe nød over menneskene, så de skal vandre som blinde, fordi de har syndet imod Herren; og deres blod skal udgydes som støv og deres kød som møg. Hverken deres sølv eller deres guld skal kunne redde dem på Herrens vredes dag; men hele landet skal fortæres ved hans nidkærheds ild; thi han vil gøre en hastig ende på alle dem, der bor i landet. Kom sammen, ja, saml jer, du folk, som ingen attrår; før rådslutningen føder, før dagen farer hen som avner, før Herrens brændende vrede kommer over jer, før Herrens vredes dag kommer over jer. Søg Herren, alle I sagtmodige på jorden, som har øvet hans ret; søg retfærdighed, søg sagtmodighed; måske skal I skjules på Herrens vredes dag. Zefanias 1:14–2:3.

En „mægtig mand“ i Skrifterne er en mand med kraft, og den første henvisning til en „mægtig mand“ er Gideon.

Og Herrens engel kom og satte sig under den eg, som var i Ofra, og som tilhørte abiezritten Joash; og hans søn Gideon tærskede hvede ved vinpersen for at skjule den for midjanitterne. Og Herrens engel viste sig for ham og sagde til ham: Herren er med dig, du vældige stridsmand. Og Gideon sagde til ham: Ak, min herre, hvis Herren er med os, hvorfor er da alt dette overgået os? og hvor er alle hans undere, som vore fædre fortalte os om, idet de sagde: Førte Herren os ikke op fra Egypten? Men nu har Herren forladt os og givet os i midjanitternes hånd. Og Herren vendte sig til ham og sagde: Gå i denne din kraft, og du skal frelse Israel fra midjanitternes hånd; har jeg ikke udsendt dig? Og han sagde til ham: Ak, min herre, hvormed skal jeg frelse Israel? Se, min slægt er den ringeste i Manasse, og jeg er den mindste i min faders hus. Og Herren sagde til ham: Jeg vil visselig være med dig, og du skal slå midjanitterne, som var de én mand. Dommerne 6:11–16.

I Zefanias skal den vældige mand, som også er Gideon, råbe bitterligt. Ordet „råbe“ er et symbol på Midnatsråbet i de sidste dage, og ordet „bitterligt“ repræsenterer retfærdig harme. Gideon, eller Zefanias’ „vældige mand“, er et symbol på Elias-budskabet, som har ansvaret for at vise Guds folk deres synder og naturligvis også deres fædres synder.

Råb højt, skån ikke, opløft din røst som en basun, og kundgør mit folk deres overtrædelse og Jakobs hus deres synder. Esajas 58:1.

Alle profeterne stemmer overens med hinanden i de sidste dage, så Esajas’ trompetbudskab også er den vældige mands „råb“ i Zefanias, som er Gideon, og de identificerer alle Elias-budbringeren og hans gerning i de sidste dage. Hos Esajas identificerer de følgende vers deres synder som formastelse, for de tror, at de faktisk tilbeder og tjener Herren.

Dog søger de mig dagligt og finder velbehag i at kende mine veje, som et folk, der øvede retfærdighed og ikke forlod deres Guds anordning; de spørger mig efter retfærdighedens bestemmelser; de finder glæde i at nærme sig Gud. Esajas 58:2.

Den mægtige mands bitre råb er Midnatsråbets budskab, hvilket indbefatter åbenbaringen af, at 18. juli 2020 var en formastelig synd imod Herren, som må omvendes fra og bekendes. Kernen i Midnatsråbets budskab er dannelsen af dyrets billede og den efterfølgende dom, som Islam bringer over De Forenede Stater og dernæst over verden.

Når bønnen i Tredje Mosebog seksogtyve er fuldbyrdet ved afslutningen af ørkenen med de tre og en halv dage i Åbenbaringen elleve, vil det dyrebare og det ringe blive skilt fra hinanden. De vise og de tåbelige vil enten have den gyldne olie, eller også vil de ikke have den, og på den tid vil de være som Gideons „én mand“. Ifølge Zefanias vil Gideon, som er Elias, som er Ezekiel, som er den vældige mand, før søndagslovens dekret frembære midnatsråbets budskab i forbindelse med den bitterhed, der ligger i at vise Guds folk deres synd, idet de deltog i forudsigelsen af 18. juli 2020, og deres uberettigede forsøg på at retfærdiggøre deres forudsigelse, efter at den fuldstændig slog fejl.

Zefanias identificerer en sammenkaldelse af Guds folk i de sidste dage, som går forud for søndagslovsdekretet. Sammenkaldelsen er også fremstillet ved Ezekiels første profeti i kapitel syvogtrediv.

Så profeterede jeg, som jeg var befalet; og mens jeg profeterede, lød der en lyd, og se, en rysten, og knoglerne føjedes sammen, ben til ben. Og da jeg så til, se, sener og kød kom over dem, og huden dækkede dem ovenpå; men der var ingen ånd i dem. Ezekiel 37:7, 8.

Ezekiel profeterede til de tørre ben, som lå døde på gaden i den by, der omtales i Åbenbaringens kapitel elleve, hvor også vor Herre blev korsfæstet. Først bliver de samlet.

Og deres døde legemer skal ligge på gaden i den store stad, som i åndelig forstand kaldes Sodoma og Egypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet. Og mennesker af folk og slægter og tungemål og nationer skal se deres døde legemer i tre dage og en halv og ikke tillade, at deres døde legemer lægges i grave. Og de, som bor på jorden, skal glæde sig over dem og fryde sig, og de skal sende gaver til hverandre, fordi disse to profeter plagede dem, som bor på jorden. Åbenbaringen 11:8–10.

De samles, idet de tre og en halv dag nærmer sig deres afslutning. De tre og en halv dag repræsenterer ventetiden i Matthæus kapitel femogtyve, men det er også adspredelsen i de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. De, som samles, har tidligere været adspredt, og Zefanias identificerer dem som et „folk, som ingen attrår“. Det folk, som ingen attrår, er dem, der har ligget døde på gaderne, mens verden frydede sig over deres døde legemer, men som samles sammen og derpå bliver den nation, der er angrebspunktet for de sidste dages dragemagt, som ophører Tyrus' skøge som sit hoved.

En sang eller salme af Asaf. Ti ikke, o Gud; vær ikke tavs, og vær ikke stille, o Gud. For se, dine fjender larmer, og de, som hader dig, løfter hovedet. De lægger listige råd op imod dit folk og rådslår imod dine skjulte. De siger: Kom, lad os udrydde dem, så de ikke mere er et folk, og Israels navn ikke mere skal ihukommes. For de har rådslået i fællesskab, med ét sind; de har sluttet forbund imod dig. Salme 83:1–5.

Deres hensigt er at tage de sidste dages åndelige Israel og kaste dem ind i Nebukadnezars brændende ovn. Når de døde ben først hører Esajas' „røst“, der udråber Midnatsråbets budskab, befinder de sig stadig i de tre og en halv dags ørken. De må da vælge at modtage eller forkaste den Talsmand, som Kristus lovede at sende, og som overbeviser dem om deres synd den 18. juli 2020.

Trøst, trøst mit folk, siger jeres Gud. Tal trøstende til Jerusalem, og råb til hende, at hendes trældom er fuldendt, at hendes misgerning er sonet; thi af Herrens hånd har hun fået dobbelt for alle sine synder. En røst råber i ørkenen: Bered Herrens vej, gør en bane jævn i det øde land for vor Gud. Hver dal skal ophøjes, og hvert bjerg og hver høj skal sænkes; det krogede skal blive lige, og de ujævne steder til slette veje. Og Herrens herlighed skal åbenbares, og alt kød skal se den tilsammen; thi Herrens mund har talt. Esajas 40:1–5.

Afsnittet, som identificerer arbejdet udført af røsten af en, der råber i ørkenen, indeholder nogle meget detaljerede oplysninger. Hans budskab vil være baseret på en åbenbaring af Kristi karakter,

sådan som det fremstilles ved den kendsgerning, at „herligheden“, som er Kristi karakter, skal åbenbares. Jesu Kristi Åbenbaring, som forsegles op lige før nådetidens afslutning, er en åbning af Kristi karakter, sådan som den repræsenteres ved det element i Hans karakter, der fremstilles som Alfa og Omega. Det vil også blive åbenbaret, at Hans karakter er „sandhed“.

En anden detalje er, at når røsten begynder at råbe, befinder han sig stadig i de tre og en halv dags ørken, for han råber i ørkenen. Profetisk set er de to vidner stadig døde på gaden, som løber gennem Ezekiels dal, når hans gerning begynder. Endnu en særlig kendsgerning er, at når røsten begynder sit værk, skal hele verden have adgang til budskabet. En anden iagttagelse er, at budskabet gives i de sidste dages periode, når Kristus udsletter de hundrede og fireogfyrre tusindes synder, for deres misgerning er blevet tilgivet. Den sørgelige kendsgerning, som også åbenbares „linje på linje“, er, at kun de, som opfylder evangeliets krav, vil modtage den tilgivelse, der fuldbyrdes i den historie.

Kun de, der reagerer på de krav, som er forbundet med bønner i Tredje Mosebog 26, vil få deres synder og deres fædres synder udslettet, for de vil have modtaget „dobbelt for alle hendes synder“. Herrens „hånd“, som er forbundet med deres synder og deres fædres synder, er et symbol på den første skuffelse, hvor Herren holdt sin hånd over en fejltagelse, som frembragte den første skuffelse. I milleritternes historie forhindrede hans hånd Guds folk i at se en skjult sandhed. Hans hånd i den historie repræsenterede hans guddommelige forsyn. I de sidste dage repræsenterer hans hånd Guds folks forkastelse af en åbenbaret sandhed fra Gud, og hans hånd repræsenterer da hans guddommelige dom.

Ved stemmen i Ezekiels første profeti føjes de døde sammen, men står endnu ikke som en mægtig hær. Den anden profeti i Ezekiel kapitel syvogtredive fuldbyrder dette ved at bringe ånden, som kommer fra de fire vinde.

Da sagde han til mig: Profetér til vinden, profetér, menneskesøn, og sig til vinden: Så siger den Herre Gud: Kom fra de fire vinde, du ånd, og blæs på disse dræbte, så de må leve. Så profeterede jeg, som han havde befale mig, og ånden kom ind i dem, og de blev levende og rejste sig på deres fødder, en overordentlig stor hær. Da sagde han til mig: Menneskesøn, disse ben er hele Israels hus; se, de siger: Vore ben er udtørrede, og vort håb er tabt; vi er afskåret. Derfor skal du profetere og sige til dem: Så siger den Herre Gud: Se, mit folk, jeg vil åbne eders grave og føre eder op af eders grave og bringe eder til Israels land. Og I skal kende, at jeg er Herren, når jeg har åbnet eders grave, mit folk, og ført eder op af eders grave. Og jeg vil give eder min Ånd, så I bliver levende, og jeg vil sætte eder i eders eget land; da skal I kende, at jeg, Herren, har talt og fuldbyrdet det, siger Herren. Ezekiel 37:9–14.

Dette åndedrag i Ezekiels profeti er beseglingsbudskabet, for det kommer fra de fire vinde.

Og efter dette så jeg fire engle stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinde tilbage, for at vinden ikke skulle blæse over jorden, heller ikke over havet eller over noget træ. Og jeg så en anden engel stige op fra øst med den levende Guds segl; og han råbte med høj røst til de fire engle, som det var givet at skade jorden og havet, og sagde: Skad ikke jorden, heller ikke havet eller træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander. Åbenbaringen 7:1–3.

De fire vinde kommer fra øst, og profetisk set er islam både «østvinden» og «østens børn». Ezekiels «åndepust», som forvandler de formede legemer til «en stor og overmåde talrig hær», er det budskab, som besegler de hundrede og fireogfyrre tusinde. Beseglingsbudskabet i Johannes' Åbenbaring kapitel syv kommer fra øst. Dette budskab er Midnatsråbets budskab, og Zefanias identificerer det som trompetens «alarmsignal mod de befæstede byer og mod de høje tårne».

Et tårn er et symbol på kirken.

“I lignelsen repræsenterede husbonden Gud, vingården det jødiske folk og hegnet den guddommelige lov, som var deres beskyttelse. Tårnet var et symbol på templet.” *The Desire of Ages*, 597.

En by er et kongerige i Bibelens profeti. Pavemagten er „Babylon“, „den store by“. Frankrig og derefter De Forenede Stater er „den store by“ af „Sodoma og Egypten“. Jerusalem er „den store by“, som kommer ned fra himlen. Zefanias' budskab er imod byerne og tårnene, eller imod foreningen af kirke og stat, som per definition er dyrets billede. Det er det „hemmelige“ budskab i Daniels bog, kapitel to.

Lige før dekretet om søndagsloven, det vil sige Nebukadnezars gyldne billedes prøve i Daniels bog kapitel tre, vågner de døde legemer og forvandles til en mægtig hær for at forkynde budskabet, som identificerer og modsætter sig dannelsen af forbindelsen mellem kirke og stat, samtidig med at det også identificerer, at islam er det forsynets redskab, som Gud anvender til at udøve sin dom over dem, der håndhæver søndagstilbedelse, sådan som Han har gjort det i tidligere historie. Budskabet fastslår, at når billedet er fuldt udviklet og håndhæver dyrets mærke, vil dommen blive fuldbyrdet.

Der findes ingen direkte henvisning i Daniels bog, kapitel tre, til dyrets billede, som fører frem til og når sin modenhed ved søndagsloven, men der kan ikke være et tredje budskab uden et første og et andet; for Daniels bog, kapitel to, må indgå i åbenbaringen af de sandheder, som fremstilles i Daniels bog, kapitel tre. „Hemmeligheden“ ved billeddrømmen i kapitel to identificerer Guds folk som værende i færd med at erkende de livs- og dødsimplikationer, der ligger i Nebukadnezars billede af dyret.

Helliggjort logik kræver, at når Nebukadnesar besluttede, at han ville afholde en indvielsesceremoni for sit gyldne afgudsbillede, måtte afgudsbilledet først bygges, og musikerne måtte øve den musik, de skulle spille ved ceremonien. Der måtte på forhånd foregå en forberedelse af opførelsen over en periode med udgravning, lagt fundament, stilladser og arbejdsmænd, som kom og gik, og denne forberedelse var dannelsen af billedet fra Nebukadnesars drøm; men Nebukadnesars stolthed bestemte, at der kun skulle laves et billede af ét eneste dyr, ikke af alle rigene i Bibelens profeti. Opførelsen af dette billede er den prøve, som Guds folk må bestå, før nådetiden lukkes, og før de besegles, før musikken spiller.

Helliggjort logik erkender også, at Shadrak, Meshak og Abed-Nego ikke var de eneste hebraiske slaver, som var vidner til de forberedelser, der blev truffet forud for indvielsen af guldbilledet. De var ganske enkelt de eneste hebræere, som forstod rækkevidden af disse forberedelser som en advarsel på liv og død, og som foretog deres egen personlige forberedelse til den kommende krise.

I afsnittet fra Søster White i begyndelsen af denne artikel bringer hun ikke blot Zefanias' forordning i overensstemmelse med Nebukadnezars gyldne billede og søndagsloven, men hun identificerer også Esajas' uretfærdige forordning.

Ve dem, som udsteder uretfærdige forordninger, og som nedskriver den plage, de har foreskrevet, for at bøje de nødlidende bort fra retten og berøve de fattige iblandt mit folk deres ret, så enker kan blive deres bytte, og de kan udplyndre de faderløse! Og hvad vil I gøre på hjemsøgelsens dag og i den ødelæggelse, som kommer langvejsfra? Til hvem vil I fly for at få hjælp? Og hvor vil I efterlade jeres herlighed? Esajas 10:1–3.

Esajas' „uretfærdige forordning“ er søndagsloven, og den er „hjemsøgelsens dag“ og „ødelæggelse“ for De Forenede Stater, for „nationalt frafald“ efterfølges af „national undergang“. Ifølge Esajas vil ved søndagsloven, som også er Nebukadnezars gyldne billede, „ødelæggelsen“ „komme langvejsfra“.

Kom dette i hu, og vær mænd; tag det atter til hjerte, I overtrædere. Kom de tidligere ting fra fordums tid i hu; thi jeg er Gud, og der er ingen anden; jeg er Gud, og der er ingen som jeg, som fra begyndelsen forkynder enden og fra fordums tid det, som endnu ikke er sket, og siger: Mit råd skal bestå, og alt, hvad jeg vil, vil jeg gøre; som kalder en rovfugl fra østen, den mand fra et fjernt land, som fuldbyrder mit råd; ja, jeg har talt det, jeg vil også lade det ske; jeg har besluttet det, jeg vil også udføre det. Hør mig, I hårdhjernede, som er langt fra retfærdighed: Jeg lader min retfærdighed komme nær; den skal ikke være fjern, og min frelse skal ikke tøve; og jeg vil sætte frelse i Zion for Israel, min herlighed. Esajas 46:8–13.

Esajas placerer dette afsnit ved slutningen af tøvetiden, for da skal hans „frelse“ ikke længere „tøve“. Det er ved afslutningen af de tre og en halv dage i Åbenbaringen kapitel elleve. Tøvetidens afslutning markeres ved ankomsten af budskabet om Midnatsråbet, når Ezekiels store hær rejser sig. Når de rejser sig, løftes de op som et banner i Åbenbaringen kapitel elleve.

Og efter tre og en halv dag kom livsånden fra Gud ind i dem, og de stod på deres fødder; og stor frygt faldt på dem, som så dem. Og de hørte en høj røst fra himmelen, som sagde til dem: Kom herop. Og de steg op til himmelen i en sky; og deres fjender så dem. Og i samme time blev der et stort jordskælv, og tiendedelen af byen faldt, og i jordskælvet blev syv tusind mennesker dræbt; og de øvrige blev grebet af frygt og gav himmelens Gud ære. Det andet ve er forbi; og se, det tredje ve kommer snart. Åbenbaringen 11:11–14.

De to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve farer op til himlen som banneret i samme time som jordskælvet, hvilket er søndagsloven. På den tid, eller som Johannes siger, „i den time“, kalder Gud ifølge Esajas, kapitel seksogfyrre, på „manden“, som fuldbyrder Hans råd, og som også er „en rovfugl fra østen“. Rovfuglen, det vil sige „manden“, som Gud benytter til at fuldbyrde Sit råd, kommer fra „et fjernt land“. I Esajas kapitel ti kommer De Forenede Staters „ødelæggelse“ fra „det fjerne“ på tidspunktet for det „uretfærdige dekret“, hvilket er søndagsloven. „Øst“ er et symbol på islam, for i profetien er de begge både „østens børn“ og „østenvinden“. En „fugl“ i profetien er en religion, således som det fremstilles ved, at Babylon er et bur fuldt af hadefulde og urene fugle. „Rovfuglen“, som kommer fra et fjernt land i østen, er islams religion.

Og han råbte med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er det store Babylon, og det er blevet et tilholdssted for dæmoner og et fængsel for hver uren ånd og et bur for hver uren og afskyelig fugl. Åbenbaringen 18,2.

Den moderne Babylons trefoldige forening repræsenterer tre styreformer og også tre religionsformer. De Forenede Nationers religion er spiritualisme, De Forenede Staters religion er frafalden protestantisme, og pavens religion er katolicisme. Alle disse religiøse overbevisninger symboliseres undertiden som kvinder, men også som fugle. Det er De Forenede Nationers religiøse og politiske magt, med De Forenede Stater som den primære konge, der sætter pavedømmet på jordens trone. I Zakarias' bog er det to fugle, der grundfæster paven, som af apostelen Paulus i Andet Thessalonikerbrev identificeres som den „lovløse“.

Da gik den engel, som talte med mig, frem og sagde til mig: Løft nu dine øjne og se, hvad det er, som kommer frem. Og jeg sagde: Hvad er det? Og han sagde: Dette er en efa, som kommer frem. Desuden sagde han: Dette er deres skikkelse over hele jorden. Og se, der blev løftet en talent bly op; og dette er en kvinde, som sidder midt i efaen. Og han sagde: Dette er ugudeligheden. Og han kastede den ned midt i efaen; og han kastede blyvægten over dens åbning. Da løftede jeg mine øjne og så, og se, der kom to kvinder frem, og vinden var i deres vinger; for de havde vinger som storkens vinger; og de løftede efaen op mellem jorden og himmelen. Da sagde jeg til den engel, som talte med mig: Hvorhen bærer disse efaen? Og han sagde til mig: For at bygge den et hus i Sinears land; og den skal blive grundfæstet og sat der på sin egen fod. Zakarias 5:5–11.

En efa er en kurv, der bruges som måleredskab. De to kvinder, som anbringer efaen, eller kurven, i hvis midte pavedømmet sidder, er to kirker. To religioner vil tage den religion, som i Bibelen betegnes som „den lovløse“, og bygge hende et hus i Sinears land. Sinear er et andet navn for Babylon, og den katolske kirke er Babylon den store i de sidste dage.

De to kvinder, som „opretter“ den ugudelige kvinde i Babylon, har „vind i deres vinger“. Disse kvinder er også fugle, for de har „vinger“, og deres begrundelse for at anbringe kvinden er Islams „vind“, for Islam bringer enhver mands hånd sammen. Den kvinde, som løftes op, har været fanget i efaen siden sit dødelige sår i 1798, for der var blevet lagt en blyvægt over åbningen på den efa, hun befandt sig i. Men når musikken til Nebukadnezars tilbedelsesceremoni begynder, fjerner de to kvinder, frafaldent protestantisme og spiritualisme, blyvægten og løfter det ottende hoved op, som er af de syv.

„Idet vi nærmer os den sidste krise, er det af afgørende betydning, at der råder harmoni og enhed blandt Herrens redskaber. Verden er fyldt med storm og krig og splid. Men under ét overhoved — pavemagten — vil folket forene sig for at modsætte sig Gud i hans vidners person. Denne forening sammenføjes af den store frafaldne. Mens han søger at forene sine redskaber i krig mod sandheden, vil han arbejde på at splitte og sprede dens fortalere. Misundelse, onde mistanker, bagtalelse bliver tilskyndet af ham for at frembringe uenighed og splid.“ Testimonies, bind 7, 182.

Den trefoldige forening ophøjer pavedømmet som hovedet, for de agter at tilintetgøre den nation, som ikke er ønsket.

Thi se, dine fjender larmer op, og de, som hader dig, løfter hovedet. De lægger snedige råd op imod dit folk og rådslår imod dine skjulte. De siger: Kom, lad os udrydde dem, så de ikke mere er et folk, så Israels navn ikke mere kommer i hu. Salme 83:2–4.

En fugl er en religion, og den »rovfugl fra øst«, som Gud kalder ved søndagslovens »time«, når Midnatsråbets budskab bliver forkyndt, er islam. Derfor kommer islams »tredje ve« hurtigt netop i den time, da de opstandne døde stiger op til himlen som banneret. Dette er grunden til, at Esajas i kapitel ti, vers et, siger: »Ve« over dem, der udsteder uretfærdige forordninger. »Veerne« i Åbenbaringen er islam, og islam er den forsynsmæssige dom, eller det redskab, eller den kæp (Esajas 10:5), som Gud bruger til at straffe Amerikas Forenede Stater for at håndhæve søndagstilbedelse.

Esajas kapitel seksogfyrre identificerer „rovfuglen fra øst“ som „den mand, der fuldbyrder mit råd“. Denne „mand“ er islam, og han kaldes „fra et fjernt land“, for Gud har „foresat“ at dømme De Forenede Stater, og derefter verden, for håndhævelsen af søndagen, således som Han gjorde i tidligere tider med det hedenske Rom og de første fire basuner, og dernæst med det pavelige Rom i den femte og sjette „ve“-basun. Hans hensigt i Esajas kapitel seksogfyrre er at kalde „rovfuglen fra øst“, og Han underretter sit folk, som ønsker at forstå Hans råd og hensigt: „Kom de forrige ting i hu fra fordums tid; thi jeg er Gud, og der er ingen anden; jeg er Gud, og ingen er som jeg, som fra begyndelsen forkynnder enden og fra fordums tid det, som endnu ikke er sket, idet jeg siger: Mit råd skal stå fast, og al min vilje vil jeg fuldbyrde.“

I vers tre i Esajas kapitel ti nedskriver Esajas tre vigtige spørgsmål:

Og hvad vil I gøre på hjem søgelsens dag og i den ødelæggelse, som skal komme langvejsfra?
Til hvem vil I fly for at få hjælp? Og hvor vil I efterlade jeres herlighed? Esajas 10:3.

Det sidste spørgsmål påviser, at det herlige land mister sin herlighed ved det uretfærdige dekret. De Forenede Staters herlighed er forfatningen, som fuldstændig tilsidesættes ved søndagsloven.

„Og Forfatningen garanterer folket retten til selvstyre, idet den fastsætter, at repræsentanter valgt ved folkets stemme skal vedtage og håndhæve lovene. Religionsfrihed blev også sikret, således at enhver fik tilladelse til at tilbede Gud i overensstemmelse med sin samvittigheds tilskyndelser. Republikanisme og protestantisme blev nationens grundlæggende principper. Disse principper er hemmeligheden bag dens magt og velstand.“ The Great Controversy, 441.

Det er Forfatningen, der identificerer den herlighed, som efterlades i støvet ved søndagsloven.

"Når den nation, for hvilken Gud har virket på så forunderlig en måde, og over hvilken Han har udbredt den Almægtiges skjold, forlader protestantiske principper og gennem sin lovgivende myndighed yder romersk-katolicismen anerkendelse og støtte ved at begrænse religionsfriheden, da vil Gud virke i sin egen kraft for sit folk, som er trofast. Roms tyranni vil blive udøvet, men Kristus er vor tilflugt." Testimonies to Ministers, 206.

Ved Esajas' „uretfærdige dekret“, som er søndagsloven, er De Forenede Staters herlighed borte, og det besvarer straks Esajas' andet spørgsmål, idet nationen profetisk flygter til De Forenede Nationer, den tikongelige konføderation i Åbenbaringen kapitel sytten, for at få hjælp til at

imødegå islams angreb i det tredje „Ve“. Det første af de tre spørgsmål identificerer den ramme, hvori søndagslovens ødelæggelse indtræffer, og som får De Forenede Stater til at påbegynde sit næste værk med at tvinge hele verden til at acceptere foreningen af kirke og stat, sådan som dette er fremstillet ved De Forenede Nationers og den katolske kirkes sammenslutning, med paven som den, der har kontrollen over det ugudelige forhold. Den kalder denne ødelæggelse „hjem søgelsens dag“. Alle disse profetiske realiteter stemmer overens med Nebukadnezars indvielseshøjtidelighed for guldstøtten.

Vi vil fortsætte med Daniels kapitel tre i den næste artikel.

“I historien om Nebukadnezar og Belsazzar taler Gud til menneskene i dag. Den fordømmelse, som i denne tid vil komme over jordens indbyggere, vil skyldes deres forkastelse af lys. Vores fordømmelse i dommen vil ikke være et resultat af, at vi har levet i vildfarelse, men af, at vi har forsømt de himmelsendte anledninger til at opdage sandheden. Midlerne til at blive fortrolig med sandheden er inden for alles rækkevidde; men ligesom den nydelsessyge, selviske konge giver vi mere opmærksomhed til de ting, som fortryller øret og behager øjet og tilfredsstiller ganen, end til de ting, som beriger sindet, sandhedens guddommelige skatte. Det er gennem sandheden, at vi kan besvare det store spørgsmål: ‘Hvad må jeg gøre for at blive frelst?’” Bible Echo, 17. september 1894.